

vadu, bránící odsouzení obžalovaného, v tom, že v každém z obou případů jde o docela jiný trestný čin, z nichž na každý uložen je v trestním zákoně docela jiný druh trestu. Než v obojím případě jde o skutkovou podstatu stejného činu trestného, totiž zločinu podvodu ve smyslu §§ů 197, 199 a) tr. zák., kterou dle výslovného znění posléz uvedeného Šu zakládá také vykonání křivé přísahy u soudu, pokud se týče vydání křivého svědectví soudního, i v tom případě, zahrnuje-li v sobě zároveň vykonání přísahy. Ustanovení Šu 204 tr. zák. uvádí se proto v rozsudku nevhodně, neboť ono není než stanovením trestů pro případ, byl-li zločin podvodu spáchán křivou přísahou, a § 199 a) tr. zák. citován je v něm zřejmě právě proto, že jím již vystižena je i skutková podstata zločinu podvodu, spáchaného křivou přísahou ve všech svých pojmových náležitostech. Neprávem má tudíž nalézací soud za to, že v každém z obou případů šlo o docela jiný čin trestný. Jako neodůvodněné dlužno konečně označiti i rozpaky, v nichž se nalézací soud ocitl dle rozhodovacích důvodů rozsudkových v příčině odpovědi na otázku, dle kterého z obou trestních ustanovení, přicházejících tu v úvahu — §§y 202 a 204 tr. zák. — bylo obžalovanému v případě alternativně znějícího výroku odsuzujícího uložiti trest. Přisvědčiti dlužno zmateční stížnosti, která správně má za to, že podle zásady, že v pochybnostech jest použití zákona mírnějšího, bylo na místě vyměřiti trest dle mírnějšího ustanovení Šu 202 tr. zák.

Čís. 1303.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Vodička na vlasy jest předmětem potřeby.**

(Rozh. ze dne 17. října 1923, Kr I 562/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 11. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) provádí stížnost především námitkou, že vodou na vlasy jakožto předmět přepychu nelze považovati za předmět potřeby ve smyslu lichevního zákona, dle něhož prý stejně jako dle pojmu slov rozuměti je předmětem potřeby nikoli takovou věc, které se dá používat, nýbrž jen předmět, jehož se potřebuje, bez něhož se tudíž lidstvo neb aspoň jeho část nemůže obejít. Námitka je bezpodstatná. Výklad, který dává zmateční stížnost pojmu předmětu potřeby, odpovídal by snad pojmu předmětu potřeby nezbytné ve smyslu dříve platných předpisů o stihání válečné lichvy, nikoli pojmu předmětu potřeby dle Šu 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., dle něhož roz-

umějí se předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Že mytí hlavy a vlasů jest úkonem se stanoviska hygienického přímo nezbytným, je nepochybné. Je sice pravda, že většina lidstva spokojuje se při tom prostředky méně nákladnými, než jsou speciální vody na vlasy a jiné podobné prostředky, mající arci zároveň ráz přípravků více méně kosmetických. Tím nepozbývají však prostředky ty povahy předmětů potřeby, neboť rozhodným je fakt, že jich také jako pomůcky k účelům nesporně hygienickým a tedy k ukojení důležité potřeby kulturních lidí používá jistě nikoli nepatrná část obecnstva a nikoli právě jen osoby marnivé, jak míní zmateční stížnost. Není bez významu, že zmateční stížnost v oné části svých vývodů, jimiž uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř., zdůrazňuje, že voda, o kterou jde v tomto případě, měla jistý, ve stížnosti arci blíže nenaznačený účinek, čímž vlastně sama dovozuje, že šlo o prostředek, způsobilý sloužiti oněm potřebám lidským, o nichž bylo se zde zmíněno. Právem proto i rozsudek ve vodě té, poněvadž se jí dle přesvědčení nalézacího soudu dalo jako mycího prostředku používati, spatřuje předmět potřeby ve smyslu lichevního zákona, zdůrazňuje vzhledem k hořejším úvahám zajisté případně, že určité vrstvy lidí nespokojí se mytím hlavy pouhou vodou a mýdlem, majíce za to, že k řádnému vymytí vlasů a pokožky hlavy je třeba vody chemicky připravené, která je pro ně takto předmětem potřeby.

Čís. 1304.

Pro skutkovou podstatu zpronevěry jest bez významu, že zpronevřiteli příslušela proti poškozenému vzájemná pohledávka. Okolnost tuto nelze po případě uplatňovati ani s hlediska Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1923, Kr II 612/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 b) a v souvislosti s ním důvod čís. 4 Šu 281 tr. ř. Namítá, že při narovnání dne 3. listopadu 1920 mezi obžalovaným a svědkem Josefem R-ou bylo mimo k 21.000 Kč, za prodané koně strženým, přihlíženo také ještě k jiným položkám, které pocházely z poměru ryze soukromoprávního. Poněvadž prý v této trestní věci může jíti pouze o oněch 21.000 Kč, a ježto obžalovaný ihned při uzavření narovnání složil 5.000 Kč, zbylo prý k zaplacení pouze 16.000 Kč. Naproti tomu má prý však obžalovaný proti Josefu R-ovi vzájemnou pohledávku na 19.450 Kč, kterou též obžalovaný zažaloval a projednává se prý dotyčná věc nyní u zemského soudu v Praze. Mělo